

Kövér László

Megnyitóbeszéde a IV. Országos Szakkollégiumi Találkozón

Tisztelt vendégeink, kedves barátaink!

Nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy pár szóval megnyissam a IV. Országos Szakkollégiumi Találkozót. Tisztemnél fogva, mindenkit szeretettel üdvözlök a rendezők nevében.

E szakkollégiumi találkozó az eddigiekhez képest rendhagyó formában és tartalommal zajlik majd le: rendhagyó lesz egyrészt annyiban, hogy a résztvevők számára egyúttal szakmai tábor, vagy ha másképp közelítjük meg, politikai tanácskozás is lesz, más-

részt annyiban hogy a találkozó nyitott, azaz a meghívásokkal arra törekedtünk, hogy a rendező szakkollégiumokon kívül az ország minél több helységéből, felsőoktatási intézményéből vagy akár középiskoláiból legyenek jelen fiatalok, ugyanakkor jöjjenek el azoknak az idősebb nemzedékeknek a képviselői is, akik tapasztalatukkal, szaktudásukkal eddig is segítettek bennünket.

E találkozó ötlete a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Rajk László Szakkollégiumában vetődött fel. Úttörő kezdeményezésükkel egy új, a felsőoktatást kiegészítő, hiányait pótló, az önképzésre épülő és a közéleti tevékenységre felkészítő kollégiumi forma kikísérletezésével jelentős – ha mozgalomnak még nem is mondható – törekvések elindítói lettek. Ötlet, mondom, pedig jóval több annál: logikus következménye, folytatása a szakkollégiumok kialakulásának. Újabb állomás azon az úton, amelyen a társadalom problémái iránt az átlagosnál fogékonyabb, értelmiségi hivatásukat az átlagosnál talán komolyabban vevő egyetemisták előbb szakkollégiumokat szerveznek, majd keresik a kapcsolatot a hasonló sorsú, hasonló gondolkodású, más pályára készülő értelmiségi-jelöltekkel, hogy megvitassák egymás között mindnyájunk közös dolgait.

A következő hat nap folyamán a magyar társadalom egy-egy égető gondját próbáljuk meg körüljárni. *Modernizáció, műszaki elmaradás, szegénység, környezetvédelem* kérdései, nemzeti-nemzetiségi probléma, végül *társadalmi autonómia, közösségek és jog összefüggései* szerepelnek a napirenden. Bár a program összeállítását a szerzők körében hosszúságú, éjszakákba nyúló viták előzték meg, nem tagadható, kell bizonyos önkényesség fellelhető a kiválasztásban. Ennek oka az, hogy sajnos jóval több aktuális problémáról ejthetnénk szót, mint amennyit a rendelkezésünkre álló idő lehetővé tesz. Így nem szenteltünk külön napot például az alkoholizmusnak, a társadalom értékrendszerét alattomosan romboló torzulásoknak, az oktatás helyzetének, az értelmiséget, társadalmat hosszú távon meghatározó problémáknak stb. Mégis alig tudom elképzelni, hogy az elkövetkező héten ezek a kérdések ne kerülnének elő, hiszen: „*Mint egy halom hasított fa, hever egymáson a világ*” – mondhatnánk József Attila szavaival.

Ez a sajnálatos bőség és a gondok egymással összefüggő volta jelzi, Magyarországon szaporodnak a válsággóccok. Tudjuk, a fenti problémák nem egy elszigetelt társadalom gondjai, és megoldásuk kulcsa nemcsak a mi kezünkben van. Tudjuk, ami ebben a kis országban történik, bonyolult nemzetközi viszonylatok függvénye is. De ez nemcsak most van így, így volt történelmünknek szinte első óráitól fogva. Éppen ezért e tény soha nem adhatott felmentést azoknak, akik az ország sorsát belülről befolyásolhatták. S „a tettek megmaradásának törvénye” változatlanul érvényben van: az elhibázott vagy elmulasztott lépésekért a történelem eddig még mindig benyújtotta a számlát, s nemcsak azoknak, akik az adósságot felhalmozták.

Mi, akik most itt ülünk, talán nemsokára vezető pozíciókban találjuk magunkat – akár tetszik ez nekünk és az előttünk járóknak, akár nem. Feljebb avagy lejjebb meghozott döntéseinkkel, munkánkkal egyének, csoportok és rajtuk keresztül az egész társadalom sorsát befolyásoljuk. S ahhoz, hogy eközben minél kevesebbet hibázzunk, az első lépés annak a valóságnak a megismerése, amelynek mi is részesei vagyunk.

E találkozóknak nem célja, hogy valamiféle világmegváltó programmal, megoldással álljon elő. Nem szándékunk tudományos és politikai életünk vezetőinek feladatait átvállalni. Nem akarjuk, hogy az előadók után remélhetőleg megszólaló egyetemisták tudományos babérokra törjenek. Viszont szeretném, ha segítséget nyújtanánk a társada-

lomban való eligazodáshoz, az egymással való kommunikálás megtanulásához, egymás megismeréséhez.

Remélhetőleg a tábor nem ér véget szeptember 1-én a hazautazással, hanem folytatódni fog a kapcsolatok új formáinak keresésében, kiépítésében, s folytatódni fog magukban a résztvevőkben, azáltal, hogy saját jelenlegi és jövőbeni tennivalójukról két vizsgaidőszak között vagy az egzisztenciális gondok szorításából néha kiszabadulva rendszeresen számvetést készítenek.

Ennek reményében kívánok mindenkinek szellemi élményekben, felelősségteljes, őszinte és toleráns vitákban, beszélgetésekben gazdag hetet.

(IV. Országos Szakkollégiumi Találkozó
– SZARVAS, 1985. – c. kiadványból)